

'El mètode de Grönholm', un mètode internacional

El 25 de juny es posarà punt final a la segona temporada d'*El mètode Grönholm*, de Jordi Galceran, al Teatre Poliorama de Barcelona. Si el balanç de la primera temporada va ser excepcional, en aquesta l'èxit encara ha estat millor. A més d'haver superat, només a Catalunya, les 500 funcions, ha estat capaç de mantenir un percentatge d'ocupació del 97%, de manera que ha arribat a superar els 250.000 espectadors. Però el més rellevant de tot és que l'obra ha traspasat les fronteres territorials i teatrals. Així, els quatre candidats a un càrrec d'alt directiu no només s'han hagut d'enfrontar amb les proves de selecció de personal a Barcelona. També ho han fet a Portugal, Alemanya, Argentina, Veneçuela, Mèxic, Dinamarca... Més d'una quinzena de països on s'ha traduït i representat la història d'*El Grönholm* i que fa que la suma d'espectadors que ha vist l'espectacle arreu del món arribi al milió de persones. On està el secret d'aquest èxit globalitzador? Segons el mateix autor, la clau que agradi a tot arreu "és perquè toca un tema que humanament és interessant. En el fons tracta de tots els esforços que s'arriben a fer per aconseguir alguna cosa, encara que sigui fent el ridícul".

El mètode Grönholm es va estrenar el 29 d'abril del 2003 al Teatre Nacional de Catalunya, fruit del "Projecte T6. Creació textual contemporània". Una iniciativa ideada per ajudar i consolidar les creacions dels autors dramàtics contemporanis, estimular l'escriptura de nous textos i l'aparició de noves veus a través del treball en equip. Així, un del cinc primers "autors residents", Jordi Galceran, va treballar amb llibertat absoluta, comptant sempre amb l'ajuda dels actors, directors i dramaturgs vinculats al Teatre Nacional amb qui es reunia amb periodicitat. De fet, l'existència d'*El mètode Grönholm* es deu al T6 perquè, com assegura l'autor, "no sé si hagués escrit *El mètode*

Més d'un milió d'espectadors a tot el món ha gaudit ja d'*El mètode Grönholm*. L'obra ha superat les fronteres territorials arribant a una quinzena de països. I l'any que ve en seran molts més. L'obra ha passat de l'èxit al fenomen social.

sense aquest projecte, però està clar que si l'hagués fet, no hauria sortit igual". I és que les reunions amb els altres autors del teatre van suggerir idees que Galceran va incloure en el seu treball final. Per aquest motiu no és d'estranyar que l'autor vegi el projecte com "una de les millors propostes que s'han fet a Catalunya per potenciar el dramaturg català". Sergi Belbel va ser l'encarregat de dur la direcció de l'obra portant el text a escena amb la màxima fidelitat.

Després d'un fugaç èxit al TNC, es va haver d'esperar més d'un any per tornar a veure la comèdia dramàtica sobre un escenari. La voluntat de mantenir el repartiment d'actors —Jordi Boixaderas, Lluís Soler, Roser Batalla i Jordi Díaz—, que tenien altres compromisos, i la poca disponibilitat del Teatre Poliorama van obligar a un període de silenci. Tanmateix, el temps no va tallar el "fenomen Grönholm". En la primera temporada, l'obra va ser una de les grans triomfadores dels premis Max 2004, els "Goya del teatre",

on la comèdia dramàtica es va endur dos guardons —millor autor en català i millor disseny d'il·luminació— i va ser finalista d'un altre com a millor espectacle de teatre. Tant el muntatge català com el castellà, dirigit per Tamzi Townsend i representada al Teatro Marquina, va acaparar els millors guardons teatrals.

La primera aventura internacional del *El mètode Grönholm* va ser a Portugal. El març del 2005 el Teatro Armando Cortes-Casa do Artista va obrir el teló de l'expansió mundial. Un mes després, la història dels quatre candidats que han de superar tot un seguit d'estranyes proves de selecció per aconseguir un lloc de treball ja havia creuat l'Atlàntic. A la capital de Mèxic l'obra dirigida per Antonio Castro és un dels pocs espectacles que ha aconseguit mantenir-se en cartellera durant més d'un any. I ho ha fet superant un dels problemes del teatre, la substitució d'actors per compromisos laborals d'aquests. A Buenos Aires també es va rebre l'obra amb un èxit aclaparador

Els quatre candidats, Jordi Bolxaderas, Luis Soler, Roser Batalla i Jordi Diaz, s'enfronten amb una de les proves de selecció. Damunt d'aquestes línies, Jordi Galceran, autor del text d'*El mètode Gronholm*.

absolut. Daniel Veronese ha estat l'encarregat de dirigir l'espectacle sobre la versió que Betty Couceiro va fer del text català original. Premi ACE (Associació de Cronistes de l'Espectacle de Buenos Aires) 2005 a la millor obra estrangera contemporània, premi Clarín al millor espectacle del circuit privat de la capital argentina i premi Estrella de Mar a la millor comèdia dramàtica són alguns dels guardons que *El mètode* de Galceran ha recollit en aquests dos països, reafirmant que l'èxit no coneix fronteres. A més, dos actors –Jorge Suárez a l'Argentina i Roberto Blandón a Mèxic– han rebut distincions per les seves interpretacions en *El mètode Gronholm*. Xile, Veneçuela i l'Uruguai tanquen el circuit sud-americà on s'ha estrenat l'obra i on Bolívia, Colòmbia i el Brasil se sumaran a la llista, tot i que encara no tenen data d'estrena.

Tot i la mala experiència de la versió cinematogràfica de l'obra, *El método*, de Marcelo Pyneiro, en què el director argentí va reescriure el guió, inventar

noves escenes –els candidats passen de quatre a set!– i accions, Jordi Galceran continua sense involucrar-se gaire en les produccions estrangeres. En tot cas, ara exigeix una certa inamobilitat del text, que ja és prou tancat en si mateix, però deixant bona part de l'escenografia a la imaginació del director. D'aquesta manera, si algú viatja a Alemanya i acut a veure l'obra, no li ha de sobtar veure un espectacle on els actors vesteixen una granota i el decorat és una mena de terrari per a serps. Trobarà especial la sensació de veure en directe un experiment amb humans. O un altre on els intèrprets han d'actuar sobre una incòmode escala. Però també hi ha qui ha respectat al màxim el muntatge català. Així, la funció al Helsingin Kaupungin Teatteri (Finlàndia) és gairebé igual que la de Barcelona.

De totes les representacions, un dels països on millor rebuda ha tingut l'espectacle és Alemanya. D'ençà que es va estrenar a Karlsruhe l'octubre del 2005, cada mes un nou teatre presenta l'espectacle en cartellera. Stuttgart,

Mönchengladbach, Friburg... Totes han tingut la pròpia versió. I de moment no s'aturarà, perquè per als dos propers anys ja hi ha quinze produccions més signades.

Tot i que les dures proves (i ridícules en alguns casos) són preparades per una empresa fictícia multinacional sueca –a la qual els protagonistes es volen incorporar–, aquest fet no ha estat obstacle perquè els països nòrdics representessin també l'obra. A més d'Estocolm (Suècia), Hèlsinki (Finlàndia), Hjørring i Copenhaguen (Dinamarca) i Reykjavíc (Islàndia) han realitzat les seves particulars versions d'*El mètode Gronholm*. I totes, amb un èxit notable.

Per qui no ha hagut vista encara *El mètode Gronholm*, però, encara té fins al 25 de juny per fer-ho al Teatre Poliorama de Barcelona. Si no, s'haurà d'esperar fins a final d'aquest any, quan comenci la tercera temporada, per gaudir d'un fenomen tan extraordinari com inaudit. Que un espectacle es mantingui en primera línia mundial durant tant de temps no és habitual, i si ho fa, en part, és perquè "s'ha convertit en una mena d'obligació per tothom. La gent que acostuma a anar al teatre ja va veure l'obra el primer any, ara hi van les que no ho solen fer", afirma Galceran.

La cirereta del pastís arribarà l'any vinent amb l'estrena a Londres. mai fins ara un autor català no ha estrenat a la capital mundial del teatre.

Jaume Aparicio